

Una caixa sitgetana al Valle de los Caídos

Jordi Milà i Franco

El 22 d'octubre del 2019, enmig de la controvèrsia al voltant de l'exhumació de les restes del dictador Francisco Franco del Valle de los Caídos, Radio Maricel publicava al seu facebook una misteriosa fotografia on apareixien unes caixes que contenien restes humanes per ser enviades al Valle de los Caídos. Una d'aquelles caixes deixava veure clarament la seva procedència, Sitges. Aquella entrada a facebook afegia el desig que algú aportés alguna informació sobre aquella misteriosa caixa. Amb aquella fotografia com a punt de partida, repte i curiositat es feren presents, convertint aquella tasca en misteriosament atractiu i estimulant.

La primera i més important pregunta que calia respondre era evident, de qui eren les restes que contenia aquella caixa? La resposta no fou difícil d'esbrinar. Tant els registres del Valle de los Caídos com la bibliografia sobre aquesta temàtica ja indiquen l'existència d'una exhumació de restes provinents de Sitges. I ara aportaven un nom, Victoriano Victoria Vilella.

Amb el nom com a gran troballa només calia recórrer a recursos hemerogràfics i bibliogràfics per aconseguir informació, un perfil, i potser el més important, saber perquè les restes de Victoriano Victoria foren dutes de Sitges a Cuelgamuros.

Victoriano Victoria, personatge reaccionari

Nascut el 1890 Victoriano Victoria era un brillant enginyer que ja de jove havia entrat a treballar a la companyia del ferrocarrils de Madrid-Zaragoza-Alicante, la coneguda MZA. Companyia a la que pertanyia la línia que per Sitges arribava a Barcelona.

El desembre de l'any 1927 Victoriano arribà a Vilanova i la Geltrú com a flamant nou Jefe del Depósito de los Ferrocarriles de la MZA, el que a la pràctica significava ser el responsable màxim d'aquesta part de la línia. Un càrrec important, en una gran empresa, i que el posicionava com una figura rellevant dins la vida social vilanovina.

L'ambició de Victoria no acabava aquí, gràcies a això, i probablement als seus contactes, el 25 de juny de 1929 és nomenat enginyer municipal de Sitges. Victoria restaria tres anys i mig al càrrec, fins que a finals de 1932 es veuria obligat a renunciar, donada la incompatibilitat que suposava amb el seu lloc dins la MZA.

Sobre el perfil de Victoria no és gaire la informació que tenim, però hi ha un tret familiar que potser ens ajuda a configurar quina devia ser la seva personalitat. Victoriano s'havia casat l'any 1923 amb Vicenta Arlegui Mármol. Vicenta era filla de

Restes a punt de ser trasladades al Valle de los Caídos, 23-4-1959. Agencia EFE

Tant els registres del Valle de los Caídos com la bibliografia sobre aquesta temàtica ja indiquen l'existència d'una exhumació de restes provinents de Sitges.

Miguel Arlegui Bayones, qui fou Director General de Seguritat, inspector de la Guardia Civil i Director General de Orden Público. Un personatge sinistre per l'obrerisme barceloní dels anys vint, i mà dreta del general i governador civil i militar Severiano Martínez Anido, un dels més funestos personatges de la història del segle XX a Catalunya. I que, per cert, serà padri del primer fill de Victoriano i Vicenta, Luis Miguel.

Tot plegat deixa entreveure que Victoria tenia un cert biaix reaccionari i probablement autoritari, d'altra manera es fa difícil creure que hagués entrat en aquest cercle social. Una personalitat segurament enfrontada als moviments obreris-

tes de tendència socialista i anarquista que brollaven entre el personal vilanoví que tenia sota la seva direcció a la MZA.

Queden encara moltes coses per saber d'aquest personatge, entre elles, quin fou el seu paper durant els dies de la revolució d'octubre de 1934 a Vilanova i la Geltrú. Ciutat on es registren greus aldarulls sufocats durament per la guàrdia civil. El que sabem del cert és que el 16 de novembre de 1935 Victoriano Victoria fou condecorat pel govern presidit per Gil Robles amb la creu de l'ordre al mèrit militar amb distintiu blanc. El motiu: «Como premio a su patriótica actuación durante el movimiento revolucionario de octubre de 1934». La condecoració el situa inequívocament com un dels elements activament reaccionaris contra els aixecaments revolucionaris d'octubre de 1934.

Tampoc és gaire el que sabem sobre del seu paper en esclatar la guerra. Desconeixem on enxampà l'esclat de la guerra la família Victoria, però gràcies a l'historiador vilanoví F.X. Puig Rovira podem entreveure com foren els fets. Parlant de la violència revolucionària de l'estiu de 1936 a Vilanova i la Geltrú ens diu: «Entre els casos executats amb premeditació es poden citar el d'alguns tècnics de la companyia ferroviària, els taller de la qual eren a Vilanova un dels centres de treball que ocupaven més persones. →

→ Amb un contingent important de població immigrada i un moviment sindical intens i radical. Una de les víctimes d'aquest sector és Victoriano Victoria Vielsa (?) enginyer industrial, que havia estat cap del dipòsit de màquines de Vilanova que a l'octubre de 1936 estava destinat i residia amb la família a Madrid. Va ser detingut per un piquet al seu domicili madrileny i traslladat a Vilanova, el van matar el 8 d'octubre a les costes de Garraf.»¹

Per la declaració de la vídua, inclosa a la Causa General, sabem que efectivament Victoriano fou detingut el cinc d'octubre per milicians de la Gundalera (Madrid) i de la mateixa Vilanova i la Geltrú a casa seva, al carrer Génova de Madrid. Dut inicialment a la txeca de Fomento, de matinada serà conduït a Alcázar de San Juan on agafaran el tren que els portarà a Vilanova i la Geltrú. Allí és tancat a la presó on serà maltractat, fins que finalment li apliquen el "paseo". Portat cap a les costes de Garraf fou assassinat la nit del 6 al 7 d'octubre de 1936 al primer túnel de la línia ferroviària en direcció a Barcelona.

Assassinat probablement amb un rerefons venjatiu, el seu cos, serà enterrat allí mateix. Només acabada la guerra les seves restes seran dutes, prèvia identificació, al cementiri de Sitges, on serà enterrat en una de les fosses obertes aquells dies.

La mateixa declaració de la vídua apuntava ja uns sospitosos; un fogoner de la MZA, dos obrers del recorregut i dos calderers de la mateixa línia.

Camí del Valle de los Caídos

Al poc d'acabada la Guerra Civil Franco proclama la voluntat de construir un gran monument on descansin les restes dels "caiguts per la pàtria". El Valle de los Caídos començava la lenta construcció que duraria gairebé vint anys, i on el treball del vençuts esdevé mà d'obra barata. Cap a mitjans dels anys cinquanta, amb el monument a punt de ser inaugurat, les autoritats comencen a pensar com omplir aquell santuari. Amb aquest objectiu es fa una crida a tots els ajuntaments d'Espanya per aportar restes. En aquest cas, i amb el consentiment de la família, a Sitges es farà l'exhumació d'una fosa (posteriorment coneguda com a 945/2009 BARC) del cementiri de Sant Sebastià. Les restes de Victoriano Victoria seran traslladades a Barcelona on, juntament amb d'altres igualment exhumades aquells dies, reberen un solemne comiat el 23 de març de 1959, abans de ser traslladades a Cuelgamuros. «En los últimos días y con la debida autorización de las respectivas familias se ha procedido a la exhumación e identificación de 8 caváderes(...) Los restos mortales de los mártires han sido guardados en urnas uniformes, remitidas a tal efecto desde Madrid. En el expresado cementerio del Sudoeste quedó instalada una capilla ardiente con las 25 urnas depositadas sobres camillas de hierro y rodeadas de grandes coronas de laurel.»²

Arribades les restes al Valle de los Caídos, formaren part dels actes de la inauguració del mateix, el primer d'abril de 1959.

Que aquesta sigui la única caixa amb restes humanes que provinent de Sitges resti avui dia al Valle de los Caídos no implica que no hi puguin haver altres restes de sitgetans en aquell lloc. La realitat de les exhumacions que durant anys foren portades al Valle de los Caídos sense cap mena de registre, ni informació de qui eren, obre la possibilitat que hi hagin més sitgetans que, morts al front i enterrats en fosses comunes, fossin finalment duts a Cuelgamuros. El temps, i l'ajuda dels bancs de dades d'ADN ens ho diran. Esperem-ho.

Notes

1. Puig Rovira, F.X.; *Vilanova i la Geltrú, 1936-1939: guerra civil, revolució i ordre social*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat. 2005
2. La Vanguardia. 24-03-1959

LLOCS, CASES I FAMÍLIES SITGETANES

CAN MALENO del carrer de Sant Sebastià

↑
Can Maleno del carrer de Sant Sebastià.

Angels Jordà i Alsina

Can Maleno era com la primera meitat del segle passat s'anomenava una casa del carrer de Sant Sebastià que hi ha baixant a ma dreta (avui no 28). El nom li venia del seu propietari, Rafael Munté i Pino, en *Maleno*.

Abans, però d'arribar a *can Maleno* va ploure molt sobre el carrer de Sant Sebastià, que al segle XVIII ni tan sols existia. Fins que a principis del dinou es va obrir el tram comprès entre Jesús i Sant Damià, eren vinyes i camps de conreu en un sector proper al *torrent dels Ases*, conegut popularment com *lo camp d'en Pujol*. Als seus inicis, més que un carrer era un camí de terra que, com tots els altres carrers de la vila, no tenia voreres i, en aquest cas ni nom. Encara que en alguns documents de l'època se'n començava a parlar –«que segons lo disposat per lo Magnífic Ajuntament, se anomenarà (segons se diu) de Sant Sebastià»– oficialment només era un «carrer a la Parellada del Pou Nou».¹ Aquesta partida es deia així per la seva proximitat al *Pou Nou*, un dels pous públics de la vila, situat a la cantonada SO de l'encreuament dels carrers de Sant Sebastià i de Sant Damià.

Per aquestes dates hi vivia poca gent, de fet segons l'esborrany de Padró de l'any 1829 –quan ja es deia carrer de Sant Sebastià– únicament hi trobem empadronades deu famílies, tot i que en els Manuals de Notari de l'època si que hi consten força compravendes de *patís de terra* (solars per edificar) localitzats en el dit carrer. Així, segons el *Plànol de la Vila de Sitges de 1839*, mentre la banda est del tram més amunt mencionat estava urbanitzada quasi de dalt a baix, a la façana oest la darrera casa partint del carrer Jesús era *can Served* (avui n° 24), després venia *l'hort d'en Tasis*.

Sitges, al llarg del segle XVIII va triplicar el seu nombre d'habitants. Aquest augment, originat pels moviments migratoris des de les zones d'interior cap a la costa, con-

tinuà de manera vegetativa durant la primera meitat del dinou, fins la crisi de la fil·loxera de 1860. De resultes, la vila va patir una important transformació urbanística amb l'obertura d'un grapat de carrers on poder construir habitatges a fi d'allotjar la creixent població. Tanmateix, alguns comerciants sitgetans varen veure en el negoci immobiliari una excel·lent oportunitat d'inversió; un d'ells fou Joan Sans i Grau, que en un tros de *l'hort d'en Tasis* que donava al carrer de Sant Sebastià, paret per paret amb *can Served*, va fer aixecar en direcció sud set vivendes bessones destinades a lloguer.

La vila va patir una important transformació urbanística amb l'obertura d'un grapat de carrers on poder construir habitatges a fi d'allotjar la creixent població

En el seu temps, la família Sans i Grau era una de les més benestants de la vila. Tenien la casa pairal al carrer de sant Bartomeu (avui números 26 i 28), posteriorment cases Josep Carbonell i Mussons i Joan Robert i Brauet (*can Casimiru*). Membres destacats d'aquesta nissaga foren el germà petit de Joan Sans i Grau, el reverend Manuel (1806-1867), promotor de la construcció de la carretera de Ribes, de l'església de Campdàsens i de l'actual ermita de sant Sebastià, les obres de la qual va costejar la seva família i ell mateix; i el seu nebot, Sebastià Sans i Bori (Barcelona, 1852-Arenys de Mar, 1928), viticultor, periodista i literat, que l'any 1883 al xamfrà dels carrers de sant Isidre i de l'Illa de Cuba, es va fer bastir un palauet amb totes les comoditats de l'època

(avui *Hotel 1883*). Sans i Bori també era el propietari de la *Pedra d'en Sans*, terreny on es va edificar l'actual Hospital de Sant Joan Baptista.

Joan Sans i Grau, hisendat i home de negocis, nascut el 1797, era el fill hereu de Joan Sans i Sagarra i de Manuela Grau i Aldibert. L'any 1829, a l'església parroquial, es va casar amb Josepa Carbonell i Bori, filla de Pelegrí Carbonell i Pasqual, pròsper comerciant de pesca salada de la *Plaça del Castell*. Un cop casats, es varen instal·lar a *can Sans* del carrer de sant Bartomeu, fins que pels vols de 1849 van marxar a Barcelona.² El matrimoni mai va tornar a viure a Sitges; on possiblement feien estades i mantenien les seves propietats, entre elles les set cases del carrer de sant Sebastià, que estaven llogades.³

Les cases d'en Sans eren iguals entre si, i similars a d'altres veïnes del carrer. Destinades a famílies treballadores -sobretot de la pagesia- eren construccions senzilles de planta baixa, pis i golfes sota teulada a dues aigües. Corrien temps de pau i treva, i per seguretat, les seves parets de pedra i fang eren molt gruixudes i tenien poques obertures. A peu de carrer, a la façana principal, hi havia un gran portal pel que s'entrava directament a l'establa i al celler. A continuació -un cop passada l'escala d'accés al primer pis- l'estança de la llar de foc, que feia a la vegada de cuina, menjador i sala d'estar; aquesta peça donava a un tros d'eixida. Al primer pis, els dormitoris ventilaven per tres finestres no gaire grans, dues obertes a la banda de carrer i altre que donava als darreres. De les set cases, avui només se'n endevinen tres situades a continuació de *can Servet*, la del mig era *Can Maleno*.

Al costat d'una de les finestres del carrer de sant Sebastià es conserva el ganxo on antigament s'hi penjava un llum d'oli que servia per il·luminar un tros de drap o un cordill amb una sèrie de nusos lligat al picaporta. Cada nus era una hora, així el sereno sabia quan despertar els que havien d'anar a treballar a la fàbrica.⁴

En els diferents padrons veiem com les cases d'en Sans canviaven d'inquilins. A *can Maleno* s'hi van anar alternant parents consanguinis, el primer llogater fou Vicenç Mestre i Llampalles, pagès de Ribes, casat amb Josepa Termes i Planes, sitgetana amb avantpassats a Begues. Els va substituir el seu fill, Vicenç Mestre i Termes, també pagès, i la seva esposa ribetana, Josepa Almirall i Brunet; i per fi una neboda dels anteriors Ninfa Forment i Almirall casada amb Josep Ràfols i Font, altre pagès natural d'Olivella. Aquesta nissaga és un clar exemple dels moviments migratoris abans esmentats.

A l'empadronament de l'any 1900 Ninfa Forment, ja vídua, encara vivia, amb la seva germana Dolors i una filla anomenada Rosa, a la propietat dels hereus de Joan Sans del carrer de Sant Sebastià. Ninfa i Dolors, que eren de *can Cuca*, tenien dos germans, Pau, comerciant establert a Guantánamo on va morir el 1912; i Pere Forment i Almirall, cafeter del *Café de la Marina*, conegut pel retrat que li va fer Santiago Rusiñol.

El dia 17 de desembre de 1910, a l'església de Sant Bartomeu i de Santa Tecla, la filla, Rosa Ràfols i Forment, contragué matrimoni amb Rafael Munté i Pino. La parella es va instal·lar a la vivenda familiar de la núvia del carrer de Sant Sebastià, ara propietat de la tia Dolors, que quan va morir l'any 1918, els hi va llegar.⁵

En Maleno no era guapo, però si alt i ben plantat i li agradava presumir, «sempre anava fet un dandi». De caràcter jovial, formava part d'una colla de sitgetans amics de la broma

Rafael Munté i Pino, conegut com en *Maleno* -d'aquí el motiu de la casa- havia nascut a Sitges l'any 1883. Els seus pares, Agustí Munté i Voltes i Magdalena Pino i Borràs, originaris d'Ascó, s'havien traslladat a la nostra vila en l'època de la construcció del ferrocarril on el pare treballava. El renom li venia de la seva mare; a les terres de l'Ebre, el patronímic Magdalena sovintea i de vegades es contrau per un més curt i col·loquial Malena. Així en *Maleno* era el fill de la Malena.

Segons el registre parroquial del casament, de jove feia de sabater però per la dècada dels anys vint del segle passat va canviar d'ofici, esdevenint un dels primers taxistes de la vila. D'aquest període s'explica la següent anècdota; sembla que quan viatjava per la carretera de Sitges a Ribes, en passar pel pont que hi ha sobre la riera de Jafre, tenia un mal pressentiment -«aquí me la fotré»- i a la fi així fou anant a parar amb el taxi al fons de la riera, afortunadament sense conseqüències.⁶ Des de llavors, almenys pels

sitgetans, el pont s'anomenà el *pont d'en Maleno*. Més tard, els darrers anys del *Pavelló de Mar* -desaparegut en un voraç incendi el 29 de novembre de 1934- va regentar el local social de l'entitat, lloc de reunió preferit de la colònia estiuènt.⁷

En *Maleno* no era guapo, però si alt i ben plantat i li agradava presumir, «sempre anava fet un dandi». De caràcter jovial, formava part d'una colla de sitgetans amics de la broma, que després de la guerra es reunia al *bar Odon*, al *Xatet* o a *can Oliva*, on solien prendre un licor aperitiu anomenat *Picon*, per això eren coneguts com la *Penya del Piconet*;⁸ després anaven a cantar serenates a les seves enamorades. En un temps on no hi havia gaires diversions, el veïnat ja els esperava, i no pas per gaudir del seu talent musical, sinó per la gresca que organitzaven.⁹

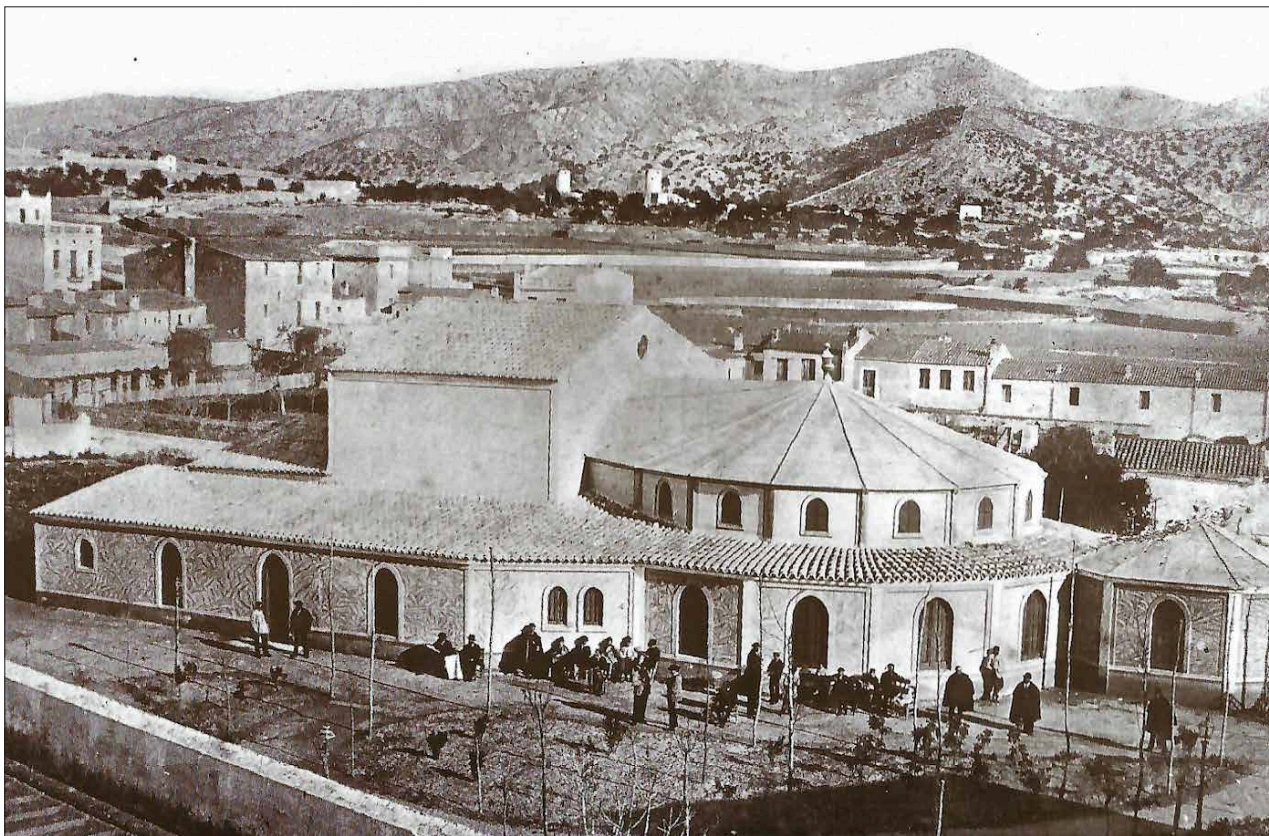
A principis del mes d'agost de l'any 1927, Rosa Ràfols i Forment va morir de sobte. Mentre fou viva, cada Setmana Santa, a l'entrada de casa seva s'hi exposava el pas representatiu del *Misteri de l'hort*, que ella guarnia curiosament amb fruites i verdures fresques.¹⁰

El matrimoni Munté Ràfols no va tenir fills, però sempre tenien algun parent allotjat amb ells. Un d'aquests fou Frederic Montornès i Pino (Ascó, 1907-Sitges, 1991), que hi visqué des de la seva arribada a Sitges l'any 1920, quan era un noi, fins passada la guerra, ja casat i amb família. El jove Montornès feia de paleta i de ben segur va ser l'artífex de l'obertura de dues noves finestres a *can Maleno*, una als darreres del pis de dalt; i altra -la del quarto de reixa- a la banda del carrer.¹¹ També va rematar la façana principal amb el sòcol de còdols actualment conservat que, segons recorda el veïnat, anava a buscar a la riera de *Terramar*.

En *Federicu*, amb els anys esdevingué un sitgetà de cor, i l'any 1984 fou nomenat Fill Adoptiu de la nostra vila.

Rafael Munté i Pino, en *Maleno*, va morir el dia de Sant Esteve de l'any 1945, llegant la casa del carrer de Sant Sebastià al seu nebot Antoni García-Munté i Nuño. A partir d'aleshores hi varen viure unes nebodes, Carmen i Engràcia Martín i Munté, cosines germanes del nou propietari. L'*Engracieta*, que era tot un personatge, estava casada amb el pintor *Carbonellopis*, en *Marianet*.

A dia d'avui a *can Maleno* hi continua vivint una descendent d'Antoni García-Munté, la seva neta Emma.

↑
L'edifici del *Retiro* cap els anys 1870-1873, darrere les cases d'en Sans. Arxiu Societat Recreativa El Retiro

Notes

1. AHS. Manuals de Notari. Francesc Ferret i Sidós, any 1802, p.206 v.
2. AHS. Esborrany de Padró any 1848: carrer de sant Bartomeu 6, família Sans i Carbonell. Esborrany de Padró any 1849: carrer de sant Bartomeu 5 i 6, inhabitada. Padró any 1875: carrer de sant Bartomeu 16 i 18, propietària vídua de Joan Sans i Grau que viu a Barcelona
3. AHS. Amillamiento any 1862: N° 456, Joan Sans i Grau es propietari de d'una peça de terra -vinya i garrofers- a l'Aiguadolç; d'una peça de terra -hort i vinya- a l'Estanyol; dues cases al carrer de sant Joan; una casa a la Plaça de l'Ajuntament; dues cases al carrer de sant Bartomeu; una casa al carrer de Jesús; i set cases al carrer de sant Sebastià
4. Testimoni oral Joana i Rosa Maria Alexandre i Milà
5. AHS. Padrons de 1911 i 1915: Carrer de sant Sebastià n° 20 (propietària Dolors Forment i Almirall)
6. Testimoni oral Blai Fontanals i Argenter
7. ECO DE SITGES 30-XII-1945
8. Testimoni oral Joan Yll i Fontanals. La Penya del Piconet de la que formaven part entre d'altres: Mario Ferret i Coral, el marquès de *Mario*; Pau Benazet i Tutusaus, fill d'Antoni Benazet i Plana de *can Benazet*; Joan Fontanals i Carbonell, en *Blai*; Manuel Montané i Soler, en *Manel dels ventres*, carnisser de l'antic mercat de la Plaça; Baldomer Serra i Rosés, en *Meru*; Antoni Sintes i Salord, el *Concu*, ataconador del Cap de la Vila; o Marià Milà i Mirabent, en *Marianu dels pous*, pouater.
9. Testimoni oral Gloria Argenter i Ibañez
10. ECO DE SITGES 28-III-1920 i 07-VIII-1927
11. AHS. Llicències d'Obres a Particulars n° 69/1928 i BALUARD DE SITGES, 15-II-1931, la Comissió permanent de l'Ajuntament de Sitges atorgà llicència a Rafael Munté i Pino per obrir una finestra

Josep Ferret i Roca en el record

El soci del Grup d'Estudis Sitgetans Josep Ferret i Roca, que va traspasar el passat 26 de febrer de 2021 a Barcelona on residia, va deixar en les seves últimes voluntats, un llegat al Grup d'Estudis Sitgetans. Es tracta de la plena propietat d'un solar situat al camí de la Fita, perquè amb l'import que resulti de la seva venda pugui finançar l'edició d'algun dels llibres que acostuma a publicar.

L'acceptació de la deixa, emocionant per l'afecte i consideració cap a la nostra entitat, va ser aprovada per unanimitat en una Assemblea General Extraordinària de socis que va tenir lloc el 28 d'octubre de 2021 a la seu de l'Entitat.

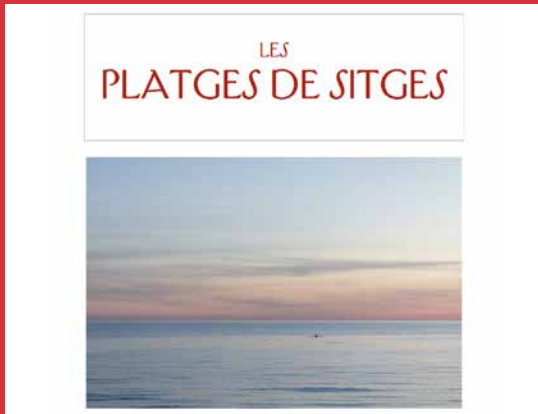
En Josep Ferret i Roca vivia a Barcelona. La seva dona, tam-

bé ja traspasada, era filla del poeta Manuel Bertran i Oriola i tenia tres fills. Ell mateix havia escrit versos, alguns, pocs, publicats a l'Eco. Havia assistit als nostres actes amb certa regularitat.

Aquells que no el coneixien personalment potser recordaran una botiga de calçat, que tenia el seu germà Jordi, que va morir el 1997, a una casa de la seva propietat del carrer Sant Damià 8.

Valguin també aquestes línies d'agraïment per reconèixer totes les persones que d'una manera o una altra fan el que està al seu abast per sostenir la tasca d'entitats com la nostra, dedicades a la conservació, estudi, difusió i transmissió de la història, les festes i les tradicions de Sitges i de la seva comarca.

Premi Josep Carbonell i Gener, 2021

↑ Imatge de la portada del treball premiat.

Durant la Nit de Premis Sitges fou concedit el premi Josep Carbonell i Gener en la seva XL edició, que en categoria batxillerat va recaure sobre el jove estudiant de l'Escola Pia Mario Vilar Ramírez pel seu treball, Les Platges de Sitges.

Un estudi de plena actualitat on es resumeix la història en relació a la modificació del litoral sitgetà, els seus efectes sobre les variacions de sorra, i es fa una anàlisi sobre les diferents alternatives de solució. El treball, que toca de ple un dels temes més importants i polèmics que ha d'afrontar Sitges properament, és bona mostra del lligam de la joventut sitgetana amb problemàtiques que ens afecten de ple. Aplaudim doncs novament l'atorgament d'aquest premi pel que té de lligam amb la realitat de la vila, desitjant que serveixi d'estímul a d'altres joves a emprendre treballs que connectin amb les realitats locals.

50 anys de colles castelleres sitgetanes 1971-2021

El passat dissabte 20 de novembre es presentava al Saló d'Or del Palau Maricel el llibre '50 anys de colles castelleres sitgetanes 1971-2021', que amb la col·laboració del GES ha publicat la Colla Jove de Castellers de Sitges. El llibre presenta un recorregut pels cinquanta anys de colles castelleres locals, amb aportacions sobre el fet casteller anterior, i l'aportació de dades que arrodoneixen el coneixement sobre aquesta manifestació popular a Sitges.

Amb una acurada proposta fotogràfica d'origen divers, el llibre apropa la història de les dues colles locals, els Castellers de Sitges (1971-1988), i la Colla Jove de Castellers de Sitges (1993-actualitat) i ens aproxima a les diverses etapes i fets remarcables de la història de les dues colles.

La presentació anà a càrrec de Jordi Dólera Mirabent, president de la Jove, i autor i coordinador del text.

L'acte es complimentà amb una conferència a càrrec de Santi Terraza, editor de la revista Castells, membre de la Jove, i gran entès en el fet casteller. Terraza recordà que el fet casteller a Sitges va molt més enllà dels 50 anys de colles locals, i que tot plegat situa inequívocament Sitges com una de les places històricament castelleres. Una edició que referma els vincles del GES amb les entitats sitgetanes.

agenda

DISSABTE 18 DE DESEMBRE

Repensem el Pessebre

Conferència de Miquel Marzal, membre del Grup Pessebrista de Sitges.

Sala d'actes del G.E.S. Espai Cultural Pere Stämpfli

GENER DE 2022

Presentació del Quadern 69

Els germans Batlle i Gené a Cuba i a Sitges

d'Ignasi Ma Muntaner i Pascual.

Sala d'actes del G.E.S. Espai Cultural Pere Stämpfli

DEL 12 AL 27 DE FEBRER

Exposició col·lectiva de socis de la Secció fotogràfica

Sala d'actes del G.E.S. Espai Cultural Pere Stämpfli

DIMARTS 1, 8, 15 I 22 DE FEBRER I 8 I 15 DE MARÇ

Curset d'arqueologia

A càrrec de Joan Garcia Targa, arqueòleg.

Sala d'actes del G.E.S. Espai Cultural Pere Stämpfli

DIUMENGE 13 DE MARÇ, de 9 a 14 h

XI Ral·li fotogràfic de Sitges

DISSABTE 19 DE MARÇ, de 10 a 14 h

Resultat del XI concurs del Ral·li fotogràfic

Sala d'actes del G.E.S. Espai Cultural Pere Stämpfli

La Junta directiva del Grup d'Estudis Sitgetans us desitja un Bon Nadal i un venturós 2022

